

Δυρ. 13/8/13

5050

Εφετείο: Αθηνών

Δικάσιμος: 11-4-2013

Αρ.πινακ. : 3 +4

Διάδικοι :

Δικαστής:

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπο κρίση απο 21-6-2012 (αρ.εκθ.καταθ. 4474/22-6-2012) έφεση της εκκαλούσας/εναγομένης κατά της υπ'αριθμ. 2641/2009⁴ οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, καθόσον δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης, ενώ δεν παρήλθε η προθεσμία του άρθρου 518 παρ.2 ΚΠολΔ, δεδομένου οτι η εκκαλουμένη δημοσιεύθηκε στις 22-6-2009 (άρθρ. 518 παρ.2 σε συνδ. με 145 παρ.1 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει αυτή τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το βάσιμο των λόγων της που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου 2121/1993 και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, δεδομένου οτι για το παραδεκτό της προσκομίζεται και το υπ'αριθμ. 13183804 τύπου Β διπλότυπο είσπραξης της ΙΘ' ΔΟΥ Αθηνών (άρθρ. 495 παρ.4 ΚΠολΔ). Παραδεκτά ασκήθηκε με ιδιαίτερο δικόγραφο και η απο 19-10-2012 (αρ.εκθ.καταθ. 22-10-2012) αντέφεση της εφεσίβλητης/ενάγουσας, η οποία επιδόθηκε την ίδια ημέρα και αφορά τα εκκληθέντα κεφάλαια και τα αναγκαιώς μετ'αυτών συνεχόμενα (άρθρ. 523 παρ.1 ΚΠολΔ). Πρέπει, συνεπώς να γίνει και αυτή τυπικά δεκτή και να συνεκδικασθεί με την έφεση λόγω της προφανούς μεταξύ τους συναφείας.

Η ενάγουσα με την απο 16-12-2007 αγωγή της ισχυρίσθηκε ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, συσταθείς κατ' άρθρο 54 Ν. 2121/1993, με σκοπό την εν γένει προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας. Ότι για το σκοπό αυτό οι αναφερόμενοι στην αγωγή δημιουργοί (μουσικοσυνθέτες, στιχουργοί) είτε οι κληρονόμοι αυτών, κατά περίπτωση, της έχουν εκχωρήσει, έναντι αμοιβής και δυνάμει των ειδικότερα καθοριζόμενων συμβάσεων, το αποκλειστικό και

απόλυτο δικαίωμα εκμετάλλευσης του συνόλου του έργου τους. Ότι η εναγομένη, η οποία είναι ανώνυμη εταιρία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών, έχει το αποκλειστικό δικαίωμα εκμετάλλευσης, διάθεσης και προβολής των παρατιθέμενων κινηματογραφικών ταινιών, οι οποίες παρήχθησαν από το έτος 1968 και εξής και στις οποίες οι αναφερόμενοι δημιουργοί - μέλη της ενάγουσας, έχουν συμβάλλει καλλιτεχνικά με τη σύνθεση της μουσικής επένδυσης και των τραγουδιών, που περιέχονται σε αυτές, καθώς και με τη συγγραφή των αντίστοιχων στίχων. Ότι οι δημιουργοί, με συμβάσεις, που κατήρτισαν με την εναγομένη κατά το χρόνο παραγωγής των κρίσιμων ταινιών, συναίνεσαν, έναντι μικρής εφάπαξ αμοιβής, στη χρήση των έργων τους αποκλειστικά για την παραγωγή των ταινιών και την προβολή αυτών στις κινηματογραφικές αίθουσες. Ότι η εναγομένη, ως κυρία των υλικών φορέων ήχου και εικόνας των επίδικων ταινιών, εκμίσθωσε αυτούς στους αναφερόμενους στην αγωγή πέντε τηλεοπτικούς σταθμούς, με σκοπό την τηλεοπτική μετάδοση τους, έναντι μισθώματος, ανερχόμενου κατά μέσο όρο σε 15.000 ευρώ ανά προβολή, χωρίς, όμως, την άδεια των μουσικοσυνθετών-στιχουργών και χωρίς να τους καταβάλει την ποσοστιαία αμοιβή, που δικαιούνται, το ελάχιστο ποσοστό της οποίας ανέρχεται σε 5% επί του οικονομικού ανταλλάγματος, που έλαβε η εναγομένη για κάθε εκμίσθωση των ταινιών. Ότι οι κρίσιμες ταινίες προβλήθηκαν τηλεοπτικώς κατά το χρονικό διάστημα 1993-2005 πενήντα φορές στις ημερομηνίες και από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, που αναλυτικά εκτίθενται, και τα έσοδα της εναγομένης από αυτές ανήλθαν στο ποσό των (15.000 ευρώ ανά εκμίσθωση x 50 προβολές=) 750.000 ευρώ. Με βάση αυτό το ιστορικό ζήτησε, κατόπιν νομότυπης μετατροπής του αιτήματος της αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό με τις έγγραφες προτάσεις της (άρθρο 223 παρ. 1 ΚΠολΔ), να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγομένης να της καταβάλει το ποσό των [(750.000 ευρώ x 5%=) 37.500 ευρώ + Φ.Π.Α. 19%, ήτοι 7.125 ευρώ =] 44.625 ευρώ, το οποίο θα είχε καταβάλει η εναγομένη στην ενάγουσα, αν της είχε ζητήσει την άδεια για την εκμίσθωση σε τρίτους χρήστες των επίδικων ταινιών και κατά το οποίο, συνεπώς, η εναγομένη κατέστη πλουσιότερη από την παράνομη εκμετάλλευση των έργων των συγκεκριμένων δημιουργών - μελών της ενάγουσας, με το νόμιμο τόκο από από την επίδοση της αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Ζήτησε, επίσης, να υποχρεωθεί η εναγομένη να της επιδείξει και να της χορηγήσει, με δικές της δαπάνες (της ενάγουσας), τα αναφερόμενα ιδιωτικά συμφωνητικά και τιμολόγια, τα οποία βρίσκονται στην

κατοχή της εναγομένης και τα οποία αποδεικνύουν το ύψος των μισθωμάτων, που συμφώνησε και εισέπραξε αυτή από τους εν λόγω τηλεοπτικούς σταθμούς για την προβολή των άνω ταινιών κατά τα έτη 1993-2005 και να καταδικασθεί η εναγομένη στην καταβολή υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου χρηματικής ποινής 50.000-100.000 ευρώ, στην περίπτωση, που αδικαιολόγητα παραβεί τη διαταγή αυτού του Δικαστηρίου να δώσει πληροφορίες και να χορηγήσει αντίγραφα των αποδεικτικών στοιχείων, που θα έχει διαταχθεί να δώσει με τη σχετική διάταξη. Η αγωγή κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1, 7 παρ. 2, 12 παρ. 1, 13, 14, 15 παρ. 1 και 4, 32, 34 παρ. 2 και 3, 54, 55, 56, 57, 65 παρ. 3 Ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με 173, 200, 288, 340 και 346 ΑΚ ως προς το κύριο αίτημα, 63Α παρ. 1 και 5 Ν. 2121/1993 ως προς το παρεπόμενο αίτημα επίδειξης εγγράφων, καθώς και 70 και 176 ΚΠολΔ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την έκακαλουμένη απόφασή του, αφού έκρινε ότι η εκμίσθωση της χρήσης των υλικών φορέων (κινηματογραφικών ταινιών) από την εναγομένη-παραγωγό προς τους τηλεοπτικούς σταθμούς συνιστά αυτοτελή εκμετάλλευση και διαφορετική χρήση από τη δημόσια εκτέλεση των ταινιών (τηλεοπτική μετάδοση από τους σταθμούς) και ότι στην πρώτη περίπτωση (εκμίσθωση) η παραγωγός-εναγομένη εισπράττει μίσθωμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς και οφείλει, ως υπόχρεος φορέας, ποσοστιαία αμοιβή επί του μισθώματος στους μουσικοσυνθέτες και στιχουργούς, ενώ στη δεύτερη περίπτωση (δημόσια εκτέλεση διά της τηλεόρασης) ο τηλεοπτικός σταθμός είναι υπόχρεος φορέας και οφείλει πνευματικά δικαιώματα στο μουσικοσυνθέτη από τα έσοδα που εισπράττει, διά των διαφημίσεων κλπ., από την τηλεοπτική προβολή των ταινιών, η οποία είναι αυτοτελής εκμετάλλευση και εξυπηρετεί διαφορετικό σκοπό. Έκρινε δηλαδή ότι δεν πρόκειται για διπλή αμοιβή για την ίδια αιτία, όπως υποστήριξε η εναγομένη, αλλά χωριστή αυτοτελής αμοιβή κατ' άρθρο 34 παρ. 2 και 3 του νόμου σε συνδ. με τη διάταξη του άρθρου 13 παρ. 5 αυτού και δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως ουσία βάσιμη, δεχόμενη ότι η ποσοστιαία αμοιβή, που δικαιούνται οι δημιουργοί (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) για την εκμετάλλευση κατ' αυτόν τον τρόπο των επιμέρους συμβολών τους στις κρίσιμες κινηματογραφικές ταινίες, ορίζεται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου και κατά μερική παραδοχή σχετικού ισχυρισμού της εναγομένης περί του υπέρογκου χαρακτήρα της αιτηθείσας από την ενάγουσα ποσοστιαίας αμοιβής, σε ποσοστό 2%, υπολογιζόμενου επί του συνολικού μισθώματος, που εισέπραξε η εναγομένη από τους τηλεοπτικούς σταθμούς για την εν

λόγω εκμίσθωση. Η αμοιβή αυτή κρίθηκε εύλογη, αφού ελήφθη υπόψη η χρονική συμμετοχή των συγκεκριμένων εισφορών στα εν λόγω οπτικοακουστικά έργα, η συμβολή τους στην ολοκλήρωση αυτών (ταινιών) ως καλλιτεχνικών δημιουργημάτων και η συνεισφορά τους στην εμπορική τους επιτυχία και την οικονομική τους απόδοση. Με βάση τα παραπάνω, έκρινε ότι το ποσό, που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη στην ενάγουσα και κατά το οποίο κατέστη η πρώτη παρανόμως πλουσιότερη, καθότι εξεμίσθωσε τις εν λόγω κινηματογραφικές ταινίες χωρίς την άδεια των εκπροσωπούμενων εν προκειμένω από τη δεύτερη πνευματικούς δημιουργούς, ανέρχεται στο ποσό των (586.940,50 ευρώ χ 2%=) 11.738,81 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 19%, ήτοι ποσού 2.230,37 ευρώ και συνολικά σε (11.738,81+2.230,37=) 13.969,18 ευρώ, ενώ απέρριψε τόσο το αίτημα για επίδειξη των εγγράφων που ζήτησε η ενάγουσα όσον και το αίτημα για προδικαστική παραπομπή στο ΔΕΚ κατ'άρθρο 234 παρ.1,3 Συνθ ΕΚ ως ουσιαστικά αβάσιμα.

Με τον πρώτο λόγο της έφεσής της η εκκαλούσα παραπονεύεται διότι η εκκαλουμένη δεν απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας αφού δεν αναφέρει το περιεχόμενο των συμβάσεων που έχει υπογράψει με τα αναφερόμενα μέλη της και ιδιαίτερα ποιές εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος των δημιουργών της έχουν εκχωρηθεί.

Από την διάταξη του άρθρου 55 ν.2121/1993 και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία οι εκεί αναφερόμενοι οργανισμοί δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες

στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των

εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 του Ν 2121/1993], παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10

παρ. 1, 8 και 9 του Ν 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου [ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997, ΕφΑθ 472/2009 Δημ.ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 6265/2004 ΔΕΕ 2005,425, Μ.Θ.Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδ. 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο" Ελλ.Δνη 33,485 επ.]. Στην προκειμένη περίπτωση η ενάγουσα στο δικόγραφο της αγωγής της αναφέρει όλα τα απαραίτητα για τη νομιμοποίησή της στοιχεία, τα οποία παραδεκτώς συμπληρώνει με την απο 20-10-2008 δήλωση κατ'άρθρο 55 παρ.2 ν.2121/1993, που προσκόμισε και επικαλέστηκε. Συνάμα δε προσκομίζει και επικαλείται πλήθος συμβάσεων εκχωρήσεως με τα μέλη της, απο τα οποία αποδεικνύονται τα ανωτέρω. Η εναγομένη για να ανατρέψει το σχετικό τεκμήριο του νόμου έπρεπε να ανταποδείξει οτι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του νόμου στην προκειμένη περίπτωση και για συγκεκριμένα έργα. Κατά συνέπεια ο πρώτος λόγος της έφεσης θα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Με τον δεύτερο λόγο της έφεσής της η εναγομένη παραπονείται διότι η εκκαλουμένη απόφαση προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας "εκμίσθωση" όπως αυτή καθορίσθηκε με την Κοινοτική Οδηγία 92/100/ΕΟΚ σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων διανοίας όπως αυτή έχει κωδικοποιηθεί απο την Οδηγία 2006/115/ΕΚ και ενσωματώθηκε στο ελληνικό δίκαιο με το άρθρο 81 παρ.1 ν.3057/2002, τροποποιώντας το άρθρο 3 ν.2121/1993, έκρινε οτι η εναγομένη εκμίσθωσε τη χρήση των

κρισίμων κινηματογραφικών ταινιών και ότι οφείλει να καταβάλει στην ενάγουσα αμοιβή για τη χρήση του δικαιώματος εκμίσθωσης των μελών της.

Σύμφωνα με το Ν 2121/1993 περί "πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων" (ΦΕΚ Α' 25/24.3.1993), το δικαίωμα στην πνευματική δημιουργία μπορεί κατά το περιουσιακό του περιεχόμενο (άρθρο 3) να αποτελεί αντικείμενο οικονομικής εκμετάλλευσης, δηλαδή μεταβίβασης (εκπονητική δικαιοπραξία) ή εκμετάλλευσης του, με τη μορφή της άδειας ή της σύμβασης εκμετάλλευσης (άρθρα 12 και 13). Η διαφορά μεταξύ άδειας και σύμβασης εκμετάλλευσης (και οι δύο αποτελούν υποσχετικές δικαιοπραξίες) συνίσταται στο ότι στη σύμβαση εκμετάλλευσης ο αντισυμβαλλόμενος με τον πνευματικό δημιουργό αναλαμβάνει την υποχρέωση να ασκήσει τις εξουσίες, που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα και για τις οποίες καταρτίστηκε η σύμβαση, ενώ στην άδεια, η άσκηση αποτελεί ευχέρεια του αντισυμβαλλομένου (άρθρο 13). Για το ηθικό δικαίωμα (άρθρο 4) προβλέπεται το αμεταβίβαστο εν ζωή (άρθρο 12), ορίζεται ωστόσο, ότι η συναίνεση του δημιουργού για πράξεις ή παραλείψεις, που αλλιώς θα αποτελούσαν προσβολή του ηθικού δικαιώματος, αποτελεί τρόπο άσκησης αυτού του δικαιώματος και δεσμεύει το δημιουργό (άρθρο 16). Οι παραπάνω κανόνες ίσχυαν βασικά και υπό το καθεστώς του Ν 2357/1920. Ωστόσο, με το Ν 2121/1993 θεσπίζονται (κατά το μέρος που ενδιαφέρει εν προκειμένω) οι ακόλουθοι νέοι κανόνες: 1) Καθιερώνεται κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο, αν δεν καθορίζεται η έκταση και τα μέσα εκμετάλλευσης, για τα οποία γίνεται η μεταβίβαση, η άδεια ή η σύμβαση εκμετάλλευσης, θεωρείται, ότι αφορούν την έκταση και τα μέσα, που είναι αναγκαία για την εκπλήρωση του σκοπού της σχετικής σύμβασης (άρθρα 15 παρ. 4 και 34 παρ. 1). 2) Θεσπίζεται, κατ' αρχήν, ως κανόνας για κάθε έργο τέχνης ή λόγου, η ποσοστιαία, με βάση τα ακαθάριστα έσοδα και έξοδα, που προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου, αμοιβή του δημιουργού, σε κάθε σύμβαση οικονομικής εκμετάλλευσης πνευματικής ιδιοκτησίας (άρθρο 32). Το ποσοστό καθορίζεται ελεύθερα από τα μέρη (άρθρο 32 παρ. 1). 3) Η σύμβαση ή η άδεια δεν μπορεί, κατά κανόνα αναγκαστικού δικαίου (άρθρο 13 παρ. 5), να περιλαμβάνει το σύνολο των μελλοντικών έργων του δημιουργού και δεν μπορεί να θεωρηθεί, ότι αναφέρεται σε τρόπους εκμετάλλευσης, που δεν ήταν γνωστοί κατά το χρόνο

κατάρτισης των σχετικών δικαιπραξιών. 4) Τον κανόνα του ειδικού προσδιορισμού των εξουσιών, που μεταβιβάζονται (άρθρο 15 παρ. 4) επαναλαμβάνει το άρθρο 34 και για τη σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής. Αν δεν ορίζονται ειδικά στη σύμβαση οι εξουσίες, που μεταβιβάζονται, θεσπίζεται ερμηνευτικός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο, μεταβιβάζονται στον παραγωγό εκείνες οι εξουσίες που είναι, σύμφωνα με το σκοπό της σύμβασης, απαραίτητες για την εκμετάλλευση του έργου (άρθρο 34 παρ. 1). Στις οπτικοακουστικές παραγωγές ο δημιουργός διατηρεί το δικαίωμα χωριστής αμοιβής για κάθε τρόπο εκμετάλλευσης του έργου (άρθρο 34 παρ. 3). 5) Ορίζεται, ότι ως δημιουργός ενός οπτικοακουστικού έργου τεκμαίρεται ο σκηνοθέτης (άρθρο 9). 6) θεσπίζεται η συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων δημιουργών ή κληρονόμων δημιουργών και δημιουργούνται οργανισμοί, στους οποίους ανατίθενται από αυτούς, (δημιουργούς), η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος ή εξουσιών, που απορρέουν από αυτό (άρθρα 54 επ.). Περαιτέρω, με το άρθρο 68 του ως άνω νόμου 2121/ 1993, που φέρει τον τίτλο "μη αναδρομικότητα νόμου" θεσπίζεται διαχρονικό δίκαιο, στην παρ. 3 δε αυτού ορίζεται, ότι "συμβάσεις που έχουν καταρτισθεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου διέπονται από το προγενέστερο δίκαιο για ένα χρόνο από την έναρξη ισχύος του νόμου". Από τα παραπάνω προκύπτει ότι βασική γραμμή της ρύθμισης του άρθρου 68 παρ. 3 του Ν 2121/1993 είναι να υπαχθούν στο νόμο αυτό και προγενέστερες δημιουργίες και εκτελέσεις, αλλά μόνο για τον εφεξής (μετά την έναρξη ισχύος του νόμου) χρόνο. Μετά την παρέλευση όμως έτους από την ισχύ του ως άνω νόμου, σύμφωνα με το άρθρο 68 παρ. 3 αυτού, δηλαδή από 5.3.1994, οι σχέσεις των δικαιούχων και των υπόχρεων διέπονται πλέον από το νέο νόμο, χωρίς όμως να καταλαμβάνεται από αυτόν και ο τύπος των σχετικών δικαιπραξιών, ως προς τον οποίο εξακολουθεί να ισχύει το προηγούμενο δίκαιο (βλ. σχετ. την από 7.2.2000 γνωμοδότηση του καθηγητού Μιχαήλ Σταθόπουλου, από 12.12.1994 γνωμοδότηση του καθηγητού Λάμπρου Κοισίρη, για το διαχρονικό δίκαιο και τη σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής, Διονυσίας Καλλινίκου, σημείωση κάτω από την υπ' αριθμ. 6466/1995 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ΝοΒ 1996,470 επ., Θ. Λιακοπούλου, Ζητήματα Εμπορικού Δικαίου σελ. 44 επ., Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 26 και 298). Περαιτέρω, κατά

το άρθρο 65 παρ. 1 του Ν 2121/1993, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον. Κατά την περ. 2 του ίδιου άρθρου, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι και μετά την ισχύ του Ν 2121/1993, προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας είναι κάθε πράξη, που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) και η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (Μιχ.-Θεοδ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 276), ενώ ο νόμος (άρθρο 65 παρ. 1 και 2) παρέχει στο δημιουργό ή στο δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος αξίωση για αναγνώριση του δικαιώματος και σε περίπτωση παράνομης υπαιτίας προσβολής να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (ΕφΑθ 143/2004 τνπ ΝΟΜΟΣ). Από τις παραπάνω διατάξεις σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 5, 12 παρ. 1, 16 και 50 του Ν 2121/1993 συνάγεται, ότι το ηθικό δικαίωμα, για το οποίο γίνεται λόγος στις διατάξεις αυτές και το οποίο είναι αμεταβίβαστο, όσο ζει ο δημιουργός και παρέχει τις αναφερόμενες εξουσίες, είναι διάφορο από το δικαίωμα του δημιουργού ή των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας να ζητήσουν χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης σε περίπτωση αδικοπραξίας σε σχέση με το περιουσιακό ή ηθικό δικαίωμα, όπως αυτά προσδιορίζονται από τις ανωτέρω διατάξεις (ΑΠ 834/2000 ΠοινΧρ 2001,138, ΕΑ 5866/2003 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 65 παρ. 3 του Ν 2121/1993 αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεου ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει, είτε την καταβολή του ποσού, κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου, είτε την καταβολή του κέρδους, που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή. 7) Τέλος, ως προς την αμοιβή των δημιουργών, που με σύμβαση είχαν

μεταβιβάσει ή παραχωρήσει κ.λπ. το περιουσιακό τους δικαίωμα σε άλλους, θα τύχουν άμεσης εφαρμογής, δηλαδή από 5.3.1994, οι διατάξεις των άρθρων 32, 34 παρ. 3, 35 παρ. 1 του Ν 2121/1993. Περαιτέρω, στο κινηματογραφικό έργο, που είναι κατά κανόνα έργο σύνθετο ή συλλεκτικό, το ζήτημα, ποιος είναι δημιουργός του οπτικοακουστικού έργου λύεται σύμφωνα με τον ισχύοντα νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας (Ν 2121/1993) κατά το άρθρο 9, με το οποίο τεκμαίρεται, ως δημιουργός αυτού ο σκηνοθέτης. Οι δημιουργοί, που παρέχουν καλλιτεχνική εισφορά (μουσική, χορογραφία, σενάριο κ.λπ.) από τη σύνθεση της οποίας συγκροτείται το κινηματογραφικό έργο, έχουν δικαίωμα χωριστής εκμετάλλευσης της εισφοράς τους, μέσα στα όρια των χρηστών ηθών και της καλής πίστης, που τους επιβάλλονται σαν παρεπόμενη υποχρέωση από τη συμβατική σχέση τους με τον παραγωγό, σε συνδυασμό με το άρθρο 288 ΑΚ. Ο παραγωγός του κινηματογραφικού έργου, ως χρηματοδότης αυτού, για να μπορεί να διαθέτει το προϊόν της επιχειρηματικής του δραστηριότητας, του οποίου δεν αναγνωρίζεται πρωτογενής πνευματική δημιουργία, υπό την ισχύουσα ανέκαθεν στο ημέτερο δίκαιο αρχή, καταρτίζει συμβάσεις με όλους όσους συνεργάζονται στην παραγωγή κινηματογραφικού έργου και, ιδίως, με τους καλλιτεχνικούς συντελεστές και αποκτά, κατά παράγωγο τρόπο, εξουσίες συγκεκριμένες, αναγκαίες για την εκμετάλλευση του έργου, σύμφωνα με το σκοπό της σύμβασης ή και το σύνολο των εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα επί του κινηματογραφικού έργου, ως πνευματικού δημιουργήματος, με εξαίρεση τους μουσικοσυνθέτες και τους στιχουργούς που πρέπει, είτε ρητά να συμφωνήσουν στις σχετικές μεταβιβάσεις, είτε να παρέχουν τη συναίνεση τους για κάθε εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου (άρθρο 34 Ν 2121/1993). Οι συμβάσεις αυτές, που κατάρτισε για τη νομική κατοχύρωση του ο παραγωγός, προπάντων με τους καλλιτεχνικούς συντελεστές κινηματογραφικού έργου, πρέπει να ερμηνεύονται σύμφωνα με το σκοπό τους, και τα όσα ειδικότερα αναφέρονται στα άρθρα 13 παρ. 5 και 34 παρ. 1 του Ν 2121/1993, με συμπληρωματική εφαρμογή του άρθρου 288 ΑΚ, για να εξασφαλίζεται απρόσκοπτη εκμετάλλευση του κινηματογραφικού έργου, που έχει παραχθεί με κεφάλαιά του, ενώ κάθε επίκληση της πνευματικής ιδιοκτησίας και του ηθικού δικαιώματος, πέρα από τη συμβατική ρύθμιση, που υπερβαίνει τον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος, αποτελεί

κατάχρηση δικαιώματος που απαγορεύεται από το άρθρο 281 ΑΚ {Κουμάντου, ό.π. έκδ. 5η, σελ. 190-197}. Τέλος, εάν με τη σύμβαση παραγωγής κινηματογραφικής ταινίας έχει ορισθεί, ότι μεταβιβάζονται γενικά όλες οι εξουσίες εκμετάλλευσης της, τότε, κατά το νέο δίκαιο, δύο ερμηνευτικά κριτήρια περιορίζουν την εμβέλεια αυτής της μεταβίβασης: α) θεωρείται (άρθρο 13 παρ. 5 Ν 2121/1993), ότι μεταβιβάζονται μόνο όσες εξουσίες ήταν γνωστές κατά τη σύναψη της σύμβασης και β) θεωρείται (άρθρο 34 παρ. 1 Ν 2121/1993), ότι μεταβιβάζονται μόνο εκείνες οι εξουσίες, που ήταν απαραίτητες για την εκπλήρωση του σκοπού της σύμβασης (Λιακόπουλου, ό.π., σελ. 51, ΕφΑθ 4499/2000 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Συμπερασματικά, από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων και, ειδικότερα, ως προς το οπτικοακουστικό έργο, το οποίο ενδιαφέρει την παρούσα υπόθεση, συνάγονται τα εξής: Το οπτικοακουστικό έργο αποτελεί μια σημαντική κατηγορία έργων (άρθρο 2 παρ. 2 του Ν 2121/1993). Σε αυτό περιλαμβάνονται τα κινηματογραφικά έργα (φιλμ), είτε είναι σε υλικό φορέα κατάλληλο για κινηματογραφική προβολή, είτε με ψηφιακή μορφή dvd ή video. Η οργάνωση της εκμετάλλευσης των οπτικοακουστικών έργων αποτελεί ένα σύνθετο πρόβλημα του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, γιατί το δίκαιο οφείλει να συμβιβάσει αντιτιθέμενα συμφέροντα. Από τη μια πλευρά βρίσκεται ο παραγωγός, ο οποίος έχοντας επενδύσει σημαντικά κεφάλαια για την ολοκλήρωση του έργου, επιθυμεί να έχει τη βεβαιότητα, ότι θα μπορεί να ελέγξει την παραγωγή του, χωρίς να απειλείται από τα δικαιώματα και τις αντικρουόμενες απαιτήσεις, ενδεχομένως, των δημιουργών των επιμέρους συμβολών. Από την άλλη πλευρά βρίσκονται οι δημιουργοί, οι οποίοι ενδιαφέρονται να εκμεταλλευτούν τα δικαιώματά τους και να αποκομίσουν το μεγαλύτερο δυνατό όφελος. Η οργάνωση των μεταξύ τους σχέσεων είναι συχνά δυσχερής, γιατί η δημιουργία ενός οπτικοακουστικού έργου βασίζεται στη συνεργασία πολλών δημιουργών. Με τις κατηγορίες του νόμου περί της πνευματικής ιδιοκτησίας, το οπτικοακουστικό έργο θεωρείται ως συλλογικό έργο, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 2 του Ν 2121/1993. Η μουσική, είτε όταν προϋπάρχει, είτε δημιουργήθηκε ειδικά, με σκοπό να χρησιμοποιηθεί σε ένα συγκεκριμένο έργο, είναι αυτόνομο έργο, δεκτικό χωριστής εκμετάλλευσης. Ο δημιουργός-συνθέτης της δεν χάνει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας,

που έχει πάνω στη σύνθεση του, ακόμα και αν αυτή ενσωματωθεί στο συγκεκριμένο κινηματογραφικό έργο. Στις συμβάσεις μεταξύ παραγωγού και σκηνοθέτη και μεταξύ παραγωγού και δημιουργών των επί μέρους συμβολών, πρέπει να ορίζονται συγκεκριμένα οι εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος του σκηνοθέτη και των άλλων δημιουργών, οι οποίες μεταβιβάζονται στον παραγωγό (άρθρο 34 παρ. 1α` περίοδος και παρ. 2 α` περίοδος). Σε αντίθεση, το άρθρο 34 παρ. 1 και παρ. 2 του ως άνω νόμου προβλέπει ένα τεκμήριο μεταβίβασης στον παραγωγό εκείνων των εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα, οι οποίες είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου. Με αυτόν τον τρόπο ο νόμος λειτουργεί προστατευτικά προς το δημιουργό και εφαρμόζει την αρχή του σκοπού της μεταβίβασης, που αποτυπώνεται στο άρθρο 15 παρ. 4. Από τη διάταξη αυτή εξαιρούνται οι μουσικοσυνθέτες και οι στιχουργοί. Γι' αυτούς δεν ισχύει το τεκμήριο μεταβίβασης. Ο νόμος επιφυλάσσει γι' αυτούς ιδιαίτερη μεταχείριση. Απαιτείται πάντοτε ξεχωριστή - ρητή- σύμβαση μεταβίβασης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί της μουσικής σύνθεσης ή και των στίχων μεταξύ παραγωγού και μουσικού ή στιχουργού. Τα λεγόμενα "μουσικά δικαιώματα" αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, στις οποίες οι συνθέτες ή οι στιχουργοί τα έχουν μεταβιβάσει ή ατομικής διαχείρισης, όταν κατέχουν τα δικαιώματα αυτά οι ίδιοι οι συνθέτες ή οι στιχουργοί. Χωρίς την άδειά τους ο παραγωγός δεν μπορεί ούτε να εγγράψει τη μουσική και τους στίχους στο οπτικοακουστικό έργο, ούτε πολύ περισσότερο να προχωρήσει στη μηχανική αναπαραγωγή τους, σε φορείς ήχου και εικόνας ή να τους εκμισθώσει σε τρίτους ή να τους πωλήσει σε οποιονδήποτε τρίτο. Επομένως, για κάθε εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου, υπό το σύστημα του ελληνικού νόμου, απαιτείται διπλή συναίνεση: α) η συναίνεση του παραγωγού, εφόσον αυτός έχει αποκτήσει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του οπτικοακουστικού έργου από το σκηνοθέτη ή δημιουργό και β) του μουσικοσυνθέτη και του στιχουργού ως προς τις δημιουργικές συμβολές τους. Χωρίς τη συνδρομή και των δύο η εκμετάλλευση του έργου είναι παράνομη (ΑΠ 23/2009 ΕΕμπΔ 2009.891, ΕφΑθ 8532/2006 ΔΕΕ 2007.924, γνωμοδότηση Μ. Μαρίνου, Δικαιώματα εκμίσθωσης υλικών

φορέων ήχου και εικόνας- Δικαιώματα συνθέτη και στιχουργού σε ΔΕΕ 2/2006, σελ. 137).

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα που εξετάστηκε επιμελεία της ενάγουσας στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, τις υπ' αριθμ. 3900/10-4-2013 και 2503/7-10-2008 ένορκες βεβαιώσεις που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η εκκαλούσα/εναγομένη και οι οποίες ελήφθησαν μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση της ενάγουσας (στην δεύτερη μάλιστα παρέστη η πληρεξούσια δικηγόρος της ΑΕΠΠ ΑΕ) και από όλα ανεξαίρετως τα έγγραφα, που οι διάδικοι επικαλούνται και νόμιμα προσκομίζουν, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα είναι συσταθείς κατ' άρθρο 54 ν. 2121/1993 οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που έχει ως καταστατικό σκοπό την εν γένει προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού, έλληνες και αλλοδαποί πνευματικοί δημιουργοί έχουν εκχωρήσει σε αυτήν, έναντι αμοιβής, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου τους. Από τις έγγραφες συμβάσεις εκχώρησης μεταξύ της ενάγουσας (εκδοχέας) και των πνευματικών δημιουργών (εκχωρητές) παρέχεται στην πρώτη η εξουσία να παραχωρεί σε τρίτους χρήστες, όπως είναι και η τηλεόραση, μη αποκλειστική άδεια εκμετάλλευσης των έργων των μελών της έναντι ανταλλάγματος, το οποίο μετά από αφαίρεση των συμφωνημένων δαπανών, αποδίδει στους δικαιούχους πνευματικούς δημιουργούς. Προς επίτευξη των σκοπών της νομιμοποιείται, περαιτέρω, στην έγερση αγωγών για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών, τα οποία έχουν μεταβιβασθεί σε αυτήν. Μεταξύ των δημιουργών (μουσικοσυνθετών και στιχουργών), που έχουν εκχωρήσει και μεταβιβάσει στην ενάγουσα το περιουσιακό δικαίωμα από την πνευματική ιδιοκτησία επί του συνόλου του έργου τους, δυνάμει έγκυρων και περιοδικά ανανεούμενων συμβάσεων εκχώρησης, συνκαταλέγονται και οι εφέσοι συνθέτες και στιχουργός και οι στιχουργοί

όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη από 20-10-2008 δήλωση της ενάγουσας κατ' άρθρο 55 παρ. 2 ν. 2121/1993. Η εναγομένη, η οποία είναι ανώνυμη εταιρία παραγωγής κινηματογραφικών εταιριών, έχει το αποκλειστικό δικαίωμα εκμετάλλευσης, διάθεσης και προβολής των κινηματογραφικών ταινιών με τους τίτλους «Η

ΜΑΝΟΥΛΑ, ΤΟ ΜΑΝΟΥΛΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΙΔΑΡΟΙ», «Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΑ' ΧΕΙ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ» και «Ο ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ», την παραγωγή των οποίων χρηματοδότησε και οι οποίες δημιουργήθηκαν το έτος 1982 η πρώτη και το έτος 1968 η δεύτερη και η τρίτη. Στις ταινίες αυτές, οι οποίες αποτελούν συλλογικό οπτικοακουστικό έργο, έχουν συνεισφέρει καλλιτεχνικά οι προαναφερθέντες δημιουργοί - μέλη της ενάγουσας. Ειδικότερα, ο μουσικοσυνθέτης Γεώργιος Θεοδοσιάδης συνέθεσε τη μουσική, που επένδυσε μουσικά την πρώτη εκ των ανωτέρω ταινιών με τον τίτλο «Η ΜΑΝΟΥΛΑ, ΤΟ ΜΑΝΟΥΛΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΙΔΑΡΟΙ», ενώ ο Μιχαήλ (Λάκης) Μιχαηλίδης συνέγραψε τους στίχους των τραγουδιών, που ακούγονται σε αυτήν. Τη μουσική επένδυση της δεύτερης ταινίας με τον τίτλο «Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΑ' ΧΕΙ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ» συνέθεσε ο Γεώργιος Θεοδοσιάδης, ενώ επίσης ακούγεται σε αυτή το τραγούδι, που τιτλοφορείται «ΤΡΕΛΛΑΡΕΣ ΟΛΟΙ ΓΙΝΑΜΕ» σε μουσική Γιώργου Ζαμπέτα και στίχους Μιχαήλ (Λάκη) Μιχαηλίδη. Τέλος, στην τρίτη ταινία με τον τίτλο «Ο ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ», ακούγεται το ομότιτλο τραγούδι, το οποίο συνέθεσε ο Γεώργιος Θεοδοσιάδης και τους στίχους του οποίου έγραψαν οι Ρέτη Ζαλοκώστα και Γεώργιος Λαζαρίδης. Κατά το χρόνο παραγωγής των εν λόγω ταινιών οι δημιουργοί κατήρτισαν με την εναγομένη προφορικές συμβάσεις και εισέπραξαν από αυτήν, ως παραγωγό εταιρία, μία μικρή εφάπαξ αμοιβή, η οποία αφορούσε την ενσωμάτωση των συνθέσεων και των στίχων τους στις ταινίες και την προβολή των τελευταίων αποκλειστικά στις κινηματογραφικές αίθουσες, όχι όμως και στην τηλεόραση, καθότι κατά το χρόνο παραγωγής των ταινιών αυτών η τηλεόραση ήταν μεν γνωστό, αλλά όχι ιδιαίτερα διαδεδομένο μέσο ούτε μπορούσε να προβλεφθεί είτε από τους δημιουργούς είτε από τον παραγωγό η διάσταση και η οικονομική απόδοση, που θα είχε στο μέλλον η εκμετάλλευση των κινηματογραφικών αυτών ταινιών μέσω της τηλεοπτικής προβολής τους, ιδιαίτερα εξαιτίας της μετέπειτα άνθισης της ιδιωτικής τηλεόρασης. Άλλωστε, όπως εκτενώς αναπτύχθηκε στην ανωτέρω νομική σκέψη, με το Ν. 2121/1993 θεσπίζεται ερμηνευτικός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο με τη σύμβαση μεταξύ παραγωγού κινηματογραφικής ταινίας και δημιουργού επιμέρους καλλιτεχνικής συμβολής μεταβιβάζονται μόνον όσες εξουσίες ήταν γνωστές κατά τη σύμβαση και μόνο εκείνες, που ήταν απαραίτητες για την εκπλήρωση του σκοπού της σύμβασης, ειδικά δε όσον αφορά τους μουσικοσυνθέτες και τους στιχουργούς, λόγω της έντονης αυτοτέλειας των εισφορών τους, απαιτείται πάντοτε ρητή άδεια τους για κάθε χρήση. Αποδείχθηκε, περαιτέρω, ότι η εναγομένη ως κυρία των

υλικών φορέων ήχου και εικόνας, στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι συγκεκριμένες ταινίες και έχουσα το δικαίωμα εκμετάλλευσης αυτών, κατά τα έτη 1993 έως και 2005 κατήρτισε με τους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς με τους διακριτικούς τίτλους έγγραφες συμβάσεις, με τις οποίες παραχώρησε (εκμίσθωσε) τους υλικούς φορείς ήχου και εικόνας, στους οποίους είναι ενσωματωμένες αυτές, έτσι ώστε να μεταδοθούν από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, έναντι τιμήματος (μισθώματος), το οποίο εισέπραξε από αυτούς. Προέβη δε στην εκμίσθωση και την παραχώρηση της χρήσης των τριών ταινιών χωρίς προηγουμένως να ζητήσει και να λάβει την άδεια της ενάγουσας και συνακόλουθα των προαναφερθέντων δημιουργών, όπως προβλέπεται ρητά στη διάταξη του άρθρου 34 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, σύμφωνα με την οποία, όπως έχει ήδη εκτεθεί, οι μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί πρέπει είτε ρητά να συμφωνήσουν στις συμβάσεις εκμετάλλευσης τους έργου τους με τους παραγωγούς είτε να παρέχουν τη συναίνεση τους για κάθε επιμέρους εκμετάλλευση του έργου τους. Η εναγόμενη παραγωγός υποστήριξε με τις προτάσεις της και με τον δεύτερο λόγο της έφεσής της, ότι η παραχώρηση από αυτήν των επίδικων κινηματογραφικών ταινιών - υλικών φορέων- στους τηλεοπτικούς σταθμούς προς τον σκοπό της τηλεοπτικής μετάδοσης δεν θεμελιώνει αξίωση των δημιουργών (μουσικοσυνθετων-στιχουργων) και συνακόλουθα της ενάγουσας, που τους εκπροσωπεί, σε αμοιβή λόγω εκμίσθωσης των ταινιών, διότι η παράδοση τους στους τηλεοπτικούς σταθμούς αφορά την τηλεοπτική μετάδοση και όχι ιδιωτική χρήση. Την άποψη αυτή στηρίζει στην Οδηγία 92/100 της ΕΟΚ, στην οποία παραπέμπει η περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 3 του Ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε από το άρθρο 81 του Ν. 3057/2002 κατ' εναρμόνιση με την Οδηγία 2001/29 ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 22.5.2001. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι η Οδηγία 92/100 εξαιρεί από τον ορισμό της εκμίσθωσης υλικού φορέα τη διάθεση των κινηματογραφικών ταινιών με σκοπό τη δημόσια προβολή τους από την τηλεόραση, που δεν είναι ο τελικός χρήστης αλλά ενδιάμεσο πρόσωπο, που αναμεταδίδει το έργο στο κοινό. Ωστόσο, από τη γραμματική διατύπωση της παραπάνω Οδηγίας προκύπτει καταρχήν ότι οι αναφορές της δεν είναι δεσμευτικές για τα κράτη-μέλη, αλλά συμβουλευτικές - προτρεπτικές προς τον εσωτερικό νομοθέτη. Χαρακτηριστικά η Οδηγία 92/100 αναφέρει, κατ' ακριβή διατύπωση, "ότι είναι αναγκαίο να καθοριστούν οι έννοιες της εκμίσθωσης ... ότι είναι σκόπιμο για λόγους σαφήνειας να εξαιρεθούν από την εκμίσθωση ορισμένες μορφές

διάθεσης, όπως η διάθεση ... ταινιών, με σκοπό τη δημόσια προβολή ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ...". Παρά τη διατύπωση αυτή, ο Ν. 2121/1993 δεν εξαίρεσε ρητά από το δικαίωμα της εκμίσθωσης και τις κινηματογραφικές ταινίες, όπως αντιθέτως έχει πράξει ο Ιταλός και ο Ισπανός νομοθέτης. Στο ελληνικό δίκαιο, αν και ο Ν. 2121/1993 υπέστη πολλαπλές τροποποιήσεις και η Οδηγία 92/100/19.11.1992 ήταν ήδη γνωστή, εντούτοις διατηρήθηκε η διάταξη του άρθρου 34 παρ. 2, η οποία ως ειδική κατισχύει της γενικής διάταξης του άρθρου 3, σύμφωνα με την οποία, κατ' εξαίρεση των λοιπών κατηγοριών πνευματικών δημιουργών σε οπτικοακουστικά μέσα, οι μουσικοσυνθέτες-στιχουργοί πρέπει να παρέχουν τη συναίνεση τους για κάθε εκμετάλλευση του έργου τους ή να συμφωνήσουν - επίσης ρητά - στις σχετικές μεταβιβάσεις των εξουσιών για την εκμετάλλευση του, ενώ κατά την παρ. 3 του άρθρου 34 αναγνωρίζεται το δικαίωμα χωριστής ποσοστιαίας αμοιβής για κάθε τρόπο εκμετάλλευσης του οπτικοακουστικού έργου. Κατ' αντιδιαστολή, ο Ν. 2121/1993 εξαίρεσε ρητά το δικαίωμα για χωριστή αμοιβή του δημιουργού διαφημιστικής ταινίας μικρού μήκους (34 παρ. 3 εδ. τελευταίο), ενώ επίσης στο άρθρο 3 παρ. 1 εδ. ε' περ. 3 εξαιρούνται ρητά από το δικαίωμα εκμίσθωσης και από το δημόσιο δανεισμό τα έργα αρχιτεκτονικής και τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών. Άλλωστε, η μεν Οδηγία ορίζοντας τις έννοιες της "εκμίσθωσης" και του "δανεισμού" και ρυθμίζοντας τις αντίστοιχες έννομες σχέσεις, ουδόλως αποκλείει ούτε περιορίζει το "αποκλειστικό και απόλυτο" δικαίωμα των πνευματικών δημιουργών να εκμεταλλεύονται τα έργα τους με οποιονδήποτε άλλο νόμιμο τρόπο, η δε ένδικη έννομη σχέση, όπως και αν χαρακτηριζόταν νομικώς, συνιστά αναμφίβολα σύμβαση εμπορικής εκμετάλλευσης (και) του πνευματικού έργου των ως άνω δημιουργών και, επομένως, παρέχεται σε αυτούς δικαίωμα συμμετοχής στο επιτευχθέν οικονομικό αντάλλαγμα, κατά τα προεκτεθέντα. Συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί, η εκμίσθωση της χρήσης των υλικών φορέων (κινηματογραφικών ταινιών) από την εναγομένη-παραγωγό προς τους τηλεοπτικούς σταθμούς, συνιστά αυτοτελή εκμετάλλευση και διαφορετική χρήση από τη δημόσια εκτέλεση των ταινιών (τηλεοπτική μετάδοση από τους σταθμούς). Στην πρώτη περίπτωση (εκμίσθωση) η παραγωγός-εναγομένη εισπράττει μίσθωμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς και οφείλει, ως υπόχρεος φορέας, ποσοστιαία αμοιβή επί του μισθώματος στους μουσικοσυνθέτες και στιχουργούς, ενώ στη δεύτερη περίπτωση (δημόσια εκτέλεση δια της τηλεόρασης) ο τηλεοπτικός σταθμός είναι υπόχρεος φορέας και οφείλει πνευματικά δικαιώματα στο

μουσικοσυνθέτη από τα έσοδα που εισπράττει, δια των διαφημίσεων κλπ, από την τηλεοπτική προβολή των ταινιών, η οποία είναι αυτοτελής εκμετάλλευση και εξυπηρετεί διαφορετικό σκοπό. Επομένως, δεν πρόκειται για διπλή αμοιβή για την ίδια αιτία, όπως αβάσιμα υποστηρίζει η εναγομένη/εκκαλούσα, αλλά χωριστή αυτοτελής αμοιβή κατ' άρθρο 34 παρ. 2 και 3 του νόμου σε συνδ. με τη διάταξη του άρθρου 13 παρ. 5 αυτού (ΑΠ 23/2009 ο.π., ΕφΑθ 8532/2006 ο.π.). Οθεν το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ορθά ερμήνευσε και εφήρμοσε τις σχετικές διατάξεις τόσο του εθνικού όσο και του κοινοτικού δικαίου, ο δε τα αντίθετα υποστηρίζων 2ος λόγος της έφεσης θα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο τούτο κρίνει ότι στην προκειμένη περίπτωση η επίλυση της ένδικης διαφοράς δεν εξαρτάται από αμφισβητούμενης ερμηνείας ή εγκυρότητας διάταξη του κοινοτικού δικαίου, συνεπώς, δεν κρίνεται σκόπιμη η απεύθυνση⁴ προδικαστικού ζητήματος προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σχετικά με την έννοια της "εκμίσθωσης" κατά την ως άνω Κοινοτική Οδηγία και το σχετικό αίτημα, που παραδεκτώς, κατ' άρθρο 234 παρ. 1 και 3 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, υποβάλλει η εναγομένη/εκκαλούσα με το δικόγραφο της εφέσεώς της, επαναλαμβάνοντας όσα πρωτοδίκως είχε ζητήσει με τις προτάσεις της, πρέπει να απορριφθεί. Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι η ταινία με τον τίτλο «Η ΜΑΝΟΥΛΑ, ΤΟ ΜΑΝΟΥΛΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΙΔΑΡΟΙ» μεταδόθηκε από τον τηλεοπτικό σταθμό ΜΕΓΑ στις 13-1-1994, 10-10-1994, 7-7-1995, 24-9-1999 και 17-8-2002, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΝΤΙ στις 17-1-1998, 20-8-2000 και 2-8-2003, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΛΡΗΑ στις 1-5-1004, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΛΤΕΡ στις 3-12-2000 και από τον τηλεοπτικό σταθμό ΤΕΜΠΟ στις 2-2-2001, ήτοι συνολικά έντεκα φορές. Η ταινία με τον τίτλο «Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΑ' ΧΕΙ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ» προβλήθηκε από τον τηλεοπτικό σταθμό ΜΕΓΑ στις 24-9-2005, 12-6-2004, 13-3-2004, 20-4-2003, 22-9-2002, 20-10-2001, 2-6-2001, 4-6-2000, 4-3-2000, 1-1-2000, 4-9-1999, 26-9-1998, 16-6-1998, 8-10-1995, 2-2-1995 και 26-2-1994, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΝΤΙ στις 4-12-2004, 10-3-1999, 22-3-1998 και 29-3-1993, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΛΡΗΑ στις 18-3-2005, 12-12-2003, 31-8-2003, 15-6-2002 και 17-10-2000, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΣΤΑΡ στις 23-2-2003, 24-3-2002, 8-4-1995 και 30-10-1994 και τέλος, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΛΤΕΡ στις 29-4-2001, δηλαδή συνολικά τριάντα, φορές. Τέλος η ταινία με τον τίτλο «Ο ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ» μεταδόθηκε από τον τηλεοπτικό σταθμό ΜΕΓΑ στις 19-8-1999 και 17-4-1998, από τον τηλεοπτικό σταθμό ΑΝΤΙ στις

1-6-1997, από τον τηλεοπτικό σταθμό ALPHA στις 25-1-2004, από τον τηλεοπτικό σταθμό STAR στις 12-1-1996, 22-9-1995, 20-7-1995 και 7-3-1995 και από τον τηλεοπτικό σταθμό TEMPO στις 29-6-2001, ήτοι συνολικά εννέα φορές. Οι μεταδόσεις αυτές έγιναν, όπως προαναφέρθηκε, μετά από συμβατική παραχώρηση-εκμίσθωση των αντίστοιχων υλικών φορέων ήχου και εικόνας από την εναγομένη, η οποία έλαβε από τους τηλεοπτικούς σταθμούς για κάθε προβολή οικονομικό αντάλλαγμα ίσο, κατά μέσο όρο, με 15.000 ευρώ, όπως πειστικά περί τούτου κατέθεσε ο μάρτυρας της ενάγουσας. Συνεπώς, το συνολικό ποσό, που εισέπραξε η εναγομένη από την παραχώρηση των κρισίμων ταινιών ανήλθε σε (15.000 ευρώ χ 50 προβολές/εκμισθώσεις=) 750.000 ευρώ. Η ποσοστιαία αμοιβή, που δικαιούνται οι προαναφερθέντες δημιουργοί (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) για την εκμετάλλευση κατ' αυτόν τον τρόπο των επιμέρους συμβολών τους στις ένδικες κινηματογραφικές ταινίες, ανέρχεται σε ποσοστό 2% επί του συνολικού μισθώματος, που έχει εισπράξει η εκκαλούσα-παραγωγός από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, όπως ορθά εκτιμώντας τις αποδείξεις, δέχθηκε η εκκαλουμένη, απορριπτομένων ούτω ως αβασίμων των σχετικών με την εν λόγω κρίση της λόγων τόσον της εφέσεως όσον και της αντεφέσεως. Το ποσοστό αυτό είναι ανάλογο προς το μίσθωμα, που αυτή έχει εισπράξει χωρίς την άδεια του μουσικοσυνθέτη, κατά το οποίο έχει καταστεί αδικαιολόγητα πλουσιώτερη (άρθρο 65 παρ. 3 Ν 2121/1993). Η αμοιβή αυτή κρίνεται εύλογη, αν ληφθεί υπόψη η χρονική συμμετοχή των συγκεκριμένων εισφορών στα εν λόγω οπτικοακουστικά έργα, η συμβολή τους στην ολοκλήρωση αυτών (ταινιών) ως καλλιτεχνικών δημιουργημάτων και η συνεισφορά τους στην εμπορική τους επιτυχία και την οικονομική τους απόδοση, λαμβανομένου επίσης υπόψη και του ότι το ελάχιστο ποσοστό της ακαθάριστης αμοιβής των συνθετών και στιχουργών για την εκτέλεση σε κινηματογράφους των μουσικών συνθέσεων τους, που έχουν ενσωματωθεί σε κινηματογραφικές ταινίες, έχει καθοριστεί με το άρθρο 37 ν.2121/1993 σε 1%. Επομένως, το ποσό, που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη στην ενάγουσα και κατά το οποίο κατέστη η πρώτη παρανόμως πλουσιώτερη, καθότι εξεμίσθωσε τις εν λόγω κινηματογραφικές ταινίες χωρίς την άδεια των εκπροσωπούμενων εν προκειμένω από τη δεύτερη πνευματικούς δημιουργούς, ανέρχεται στο ποσό των (750.000 ευρώ χ 2%=) 15.000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ εκ ποσοστού 19%, ήτοι ποσού 2.850 ευρώ, τον οποίο η ενάγουσα υποχρεούται να προεισπράξει και εν

συνεχία να αποδώσει στο Δημόσιο, γεγονός που γνωρίζει η εναγομένη και γι' αυτό η υπερημερία της και για το ποσό του ΦΠΑ άρχεται από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και συνολικά σε 17.850 ευρώ. Η εκκαλουμένη απόφαση έσφαλε κατά το μέρος που δέχθηκε ότι η εναγομένη/εκκαλούσα εισέπραξε κατά μέσο όρο για κάθε προβολή των παραπάνω ταινιών ποσό μικρότερο των 15.000 ευρώ και γι' αυτό θα πρέπει κατά παραδοχή του πρώτου λόγου της αντέφεσης να εξαφανιστεί. Ωσαύτως ως αβάσιμος θα πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος της έφεσης, με τον οποίο πλήττεται η εκκαλουμένη για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, όπως και ο τέταρτος λόγος της έφεσης, με τον οποίο πλήττεται η εκκαλουμένη για εκτίμηση του μέσου όρου αμοιβής για κάθε προβολή στο ποσό των 11.738,81 ευρώ, το οποίο δέχθηκε ως αποδειχθέν η εκκαλουμένη, η οποία έσφαλε κατά τούτο, όπως προεκτέθηκε, αφού όπως αποδείχθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα της απόδειξης σε συνδυασμό και με τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα, αυτή ανήλθε σε 15.000 ευρώ. Μάλιστα η ίδια δεν προσκόμισε τα σχετικά έγγραφα προκειμένου να ανταποδείξει επ' αυτού. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η από 21-6-2012 έφεση, να γίνει δεκτή η από 19-10-2012 αντέφεση, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη, να κρατηθεί και να δικασθεί κατ' ουσίαν η από 16-12-2007 αγωγή, να γίνει αυτή εν μέρει δεκτή για το ποσό των 17.850 ευρώ ήτοι να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει στην ενάγουσα το ως άνω ποσό με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και τέλος, να συμψηφιστεί στο σύνολό της η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων για αμφότερος τους βαθμούς δικαιοδοσίας λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας περί την ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρ. 179, 183 ΚΠολΔ) κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων την από 21-6-2012 (αρ.εκθ.καταθ. 4474/22-6-2012) έφεση με την από 19-10-2012 (αρ.εκθ.καταθ. 709/2012) αντέφεση.

Δέχεται τυπικά την έφεση και την αντέφεση.

Απορρίπτει κατ' ουσίαν την έφεση.

Δέχεται κατ' ουσίαν την αντέφεση.

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 2641/2009 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Κρατεί και δικάζει κατ'ουσίαν την απο 16-12-2007 αγωγή.

Δέχεται εν μέρει αυτήν.

Αναγνωρίζει ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των δεκαεπτά χιλιάδων οκτακοσίων πενήντα ευρώ (17.850 ευρώ) με το νόμιμο τόκο από την επόμενη ημέρα της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως.

Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε κλπ.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

